Norrlänningens Hemlängtan

Väl längtar du åter till fädernas strand
Mitt hjerta! Du slår så oroligt,
När barndomens minne dig hviskar ibland
Om hembygdens dalar förtroligt.
Förgäfves du ångrar den brännande lust,
Som gäckande dref dig till främmande kust
Från enfaldens skogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den främmande jord,
Hvad sökte du fjerran i söder?
Ack! sökte du hjertan? Fanns det ej i nord:
Hvar fann du väl trognare bröder?
Hvad diktade hoppet, hvad »brände din håg»,
Hvad såg du i söder, som icke du såg
I enfaldens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd vid dånande flod,
Der molnen sig hvila på fjellet,
Der åldriga skogen mot stormarna stod,
En grönskande sköld kringom tjället;
Der lifvet var oskuld, der friden blott log,
När solen rann opp, eller nattvakan slog
I enfaldens skogar och dalar.

Väl sofver min fader. Det sjungande haf
Vid grönskande strand honom söfver.
Och björkarna gro kring den älskades graf
Och fläta sitt skugghvalf deröfver.
Men fädernetjället, det blommar dock än,
Och moder och vänner mig mana igen
I enfaldens skogar och dalar.